

сб

СВІДОК ПРАВИДИ

“WITNESS OF THE TRUTH,”

UKRAINIAN CHRISTIAN MONTHLY

Число 3. 4. 5.

Мар. Квіт. Май 1924

Рік 2.

ТО НЕ ЦАР ЗЕМНИЙ

(Написано було: „Ісус Назорей
Цар Юдейський” Іван. 19:19).

То не цар земний в пурпурі,
В багрянці палачів
Одягнений поруганий в світі
Цар небесний, Цар царів.

То не цар земний на троні,
На хресті серед хрестів
Змучений в боротьбі і стоні
Цар небесний Цар світів.

То не цар земний в короні,
То в вінку з терня розп'ят
Той, Хто славний на Сіоні
Ким кінці землі стоять.

То не перстні золоті
З блеском чудних камінців
Цвяхи ostrіі і люті
На руках Царя Царів.

То не цар спасен з полону
То Спаситель Божий Син
Встав з обіймів могили й тління
З соймом ангельських дружин.

То не цар земний з військами
Торжествує над ворогами, —
То радуєсь у вицїм храмі
Побідитель над гріхами.

oil

а

WITNESS OF THE TRUTH

A Ukrainian Christian Monthly.

Rev. B. Klochhoff — Editor and manager

CONTENTS OF 3rd. 4th. & 5th. NUMBER

Collaps of Morality
Distrust and risen Christ
He Risen
Be ye reconciled to God
The steps of faith
Children obey your parents
How much do you owe
Result of throe conversion.

Сьвідок Правди.

Часопис для всіх шукаючих правди і люблящих Господа.

Редагує Б. Клочков

Виходить оден раз на місяць

Річна передплата \$1.00; до Злучених Держав \$1.25.

Поодинокє число 10 центів.

Адреса:

Rev. B. W. Klochhoff

104 Bellwoods Ave. Toronto Ont.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Редакція дуже жалує що це число „Сьвідка Правди” випускається в скороченню і з великим запізненням.

Як ми вже припоминали в однім в попередних чисел „Сьвідка Правди”, що з самого початку видавання „Сьвідка Правди” несподівано нам прийшлося стрінутись з ріжними перешкодами і труднощами.

Рівночасно ми побоювались за істинність „Сьвідка Правди” но криза проминула і тепер журнал на дорозі до нормального функціонування.

З початку, всяке діло стрічається з ріжними недостатками, і тільки з часом удосконалюється. „Ми віримо у велику і гарну будуччину”.

Нас зрозуміють тільки ті що переживають, що небудь подібне.

Число 3 т. е. за марець було складене і коли пішло до друку то показалося, що половина черенок було зіпсутих, і нам прийшлося замовити нові а то забрало у нас багато часу, і тільки тепер ми запаслись потрібними черенками для дальшої роботи.

Ми поручаємо себе, наш журнал і читачів Тому, кому нема нічого неможливого.

Наша властива ціль є лиш в тім, щоби слідувати за Ним з повною надією і вірою.

Редакція.

Вісник Правди

ЧАСОПИС ДЛЯ ВСІХ ШУКАЮЧИХ ПРАВДИ І ЛЮБЛЯЩИХ ГОСПОДА.

Число 3. 4. 5.

Торонто, Онт.

Мар. Цвіт. Май 1924. Рік 2

УПАДОК МОРАЛЬНОСТІ.

Судячи по статистичних записках, в останніх роках надзвичайно збільшилося число (різних) переступників (у всіх класах людей) поміж дорослими а головнo поміж молодіжею.

Звідки взялося те страшне явище? Поміж многими другими причинами, важне місце займає брак належитого виховання, так вдома як і в школі, немудрі приміри дорослих людей мають великий вплив на молодіж і т. п.; але головна причина і корінь всього зла то невірря.

Відказуючись від Бога і упевняючи себе і других що Бога нема люди тим самим підготовляють спосібність для всякої неповздержанности.

Без Бога не може бути нічого доброго. Коли корінь підгнилий, то і само дерево і овочі його будуть гнилі. Теперішнє направлення і відступлення від віри (правдивої) винуваті в переступствах (нещасного) молодого покоління. Прості і не минучі наслідки — повне розстроєння і упадок моральности.

Упадок моральности в наші

дні є наслідком невірря як хотілось-би щоб кожда, навіть сама найбідніша громада від нині занялась голошенням Євангелія Христового і покликуванням душ до покаяння і віри у Христа Спасителя.

Віра зполучує душу з Христом, — джерелом моральности і святости.

Не фразиольогія нам потрібна, а благовісткування Христове. Нашим обовязком є голосити Слово Боже без перестанку.

Освітити життєвий шлях людині — велике діло.

Віра є наслідницею Христа. Ісус віддав самого себе, і все що мав вірі.

Невірря було джерелом всього зла і розпусти в м нувшости, воно буде трагічним для будучности.

В такі часи обовязком всіх, котрі являються представителями християнської віри і котрі знають чим людство обовязане їй і яке сокровище вони мають в ньї, робити все що від них залежить для того, щоби оправдати і піддержати тоту основу духовного життя.

П. И.

НЕДОВІРЯ І ВОСКРЕСШИЙ ХРИСТОС.

Не будь невірнєн нє вірен
Іван. 20;27.

Єсли здибаємо людий, котрі виражають недовіря або сумнів в пев.оті факту воскресення Христа. з цього поводу можна печалити.я, але дивуватися не треба. Жаден з фактів записаних на сторінках Євангелия не викликавав такого сумніву, як, власне факт воскресення Ісуса. Тома, один з учеників і очевидець життя Христа невірив і сумнівався в воскресенню свого Учителя — що можна сказати о людях, відділених від того часу дев'ятнадцятьма століттями? Цілком зрозуміле, що ми здибаємо, тепер людий сумніваючихся. Но це не значить що ми повинні оправдувати такі сумніви признавати їх правільними. Но не, як сумнів Томи був узнаний неправельним, так само і тепер всякий сумнів в відношенню до Ісуса і Його воскресення противний правді. Ціль воскресення Ісуса не в тім щоби розбуджувати сумнів або недовіря, а втім щоби бути „нашим оправданням,” вищим доказом певности нашої віри в Него і найбільше ярким проявленнем Його Божественної сили в побіді над смертею і адом. Для того воскресення Христа з одної сторони возбужує сумнів у бідних умоу людий в той сам час побіджує їх. Такий вплив мало воскресення Христа на Тому. Він прийшов до воскресшого Христа або там, де мав бути воскресший Христос

з недовірем і сумнівом і там коло Нього стався віруючим і шасливим чоловіком. Вокресення Христа в такий -же спосіб привело до віри многі міліони душ людских. І в наші дні воскресення Христа не втратило своєї сили. Воскресший Христос і тепер живе. І тепер Він годен розігнати недовіря і сумнів.

Часом, коли мені приходитьсь говорити о Христі людям невіруючим, у мене являється думка: о, еслиб я міг владати красномовям і удростою Еклезияста, сповненням духа Ісаї, або силою мови ап. Павла, щоби упевнити їх... Але тота думка сейчас шезає ученикі Христа, в числі котрих був даровитий Іван і мудрий Яків, говорили і упевняли Тому, що вони виділи Христа, але їх слова осталися безкутечними. Лишень коли Тома увидів воскресшого Ісуса, коли Він сам з ним заговорив — лишень тоді його сумнів розвіявся і для нього засвітило світло радісної віри.

Я хочу говорити о воскресенню Христа, о недовірю і сумнівах які воно возбужує, но я знаю, що мої слова не в силі упевнити кого не будь до того часу, доки сам сумніваючийся не підійде до воскресшого Ісуса і духовними очима віри не увидить Його, тоді Воскресший побідить. Для того я буду говорити о Воскресшім з глибоким желзнем, щоби сумніваючий сам при-

близився до Ісуса і єсли мої слова будуть помочєю до того в якій небудь мірі, я буду почувати себе безконечно щасливим.

О недовірю.

Є три роди недовіря:

1) Недовіря нежелання.

2) Недовіря предупредження.

3) Недовіря сумнівання.

Приміром первого може служити невіре книжників і фарисеїв: тоті люди виділи, як нарід масами зачинав вірити в Христа, яко в Месию; навіть їх служителі котрих вони посилали убити Христа (Іван. 7: 32-50) вернулися до них людьми віруючими в Христа. Замість того щоби довідатися длячого нарід вірує в Нього, і длячого у Нього така сила, вони забороняли народови вірувати в Нього. Так, по воскресенню Лазара замість того, щоби узнати, длячого і як виповнилося воно, вони збирають раду на котрій говорять такі річи. „Що нам робити? Той чоловік много чудес творить. Єсли зіставимо Його так, тоді всі увірують в Нього.“ Тоті слова указують на то, що вони признавали істинність Його чудес і мусіли видіти в Нім великого чоловіка, але вони нехотіли признати Його посланництва, понеже по їх зрозумінню воно б відняло або ограничило їх власть. Таке саме відношення до Христа вони проявили по Його воскресенню. Коли де котрі зі стражи у гроба Ісуса прибігли і в страху обявили о всім що ся стало, то вони замість провірити всьо що ся виповнило, дали доволньо грошей воякам і сказали: скажіть, що ученики Його прийшовши вночи украли Його колими спали. (Мат. 28, 11-15).

З цього ясно видко, що книжники, фарисеї і первосвященники не тільки невірили, скільки **не хотіли вірити** в Христа, понеже це було їм не вигідно. Це тим більше свідчить проти них, що по свідкованю ап. Павла, фарисеї признавали воскресення взагалним змисли (Диян 23 8). Хибаж і тепер ми не здибаєм людей, котрі не вірять в Христа, не длятого що не вдяють правди або не спосібні зрозуміти її, а длятого, що не хотять вірити, понеже факт вірування в Христа мусіви змінити їх життя або положення, або перешкодити їм вести любиму діяльність (політичну і т. п.), а цього вони не хотять.

Недовіря упередження вибітнійше проявилось у доброго Нафтаїла. Коли Филип сказав йому о тім що вони знайшли Того о котрім писали Мойсей в законі і пророки, Ісуса, сина Йосифа з Назарету, той відповів йому: „чи з Назарету може бути, що добре?“ (Іван. 1:42-46).

Він знав, що Назарет було маленьке глухе містечко, а о Месії він мав поняття, яко о великім. Пр мудрім Чоловіці і йому здавалося що то не можливо щоби Месия поховив з такого глухого містечка.

Чи не здибаємо ми і тепер таких людей котрі, розчарувавшись в котрій небудь зі знаних церков або їх членах, получили упередження проти всього Християньского ученя? Коли вони чують о живучім Христі, і о Його спасенню, то у них зараз перед очима стають тоті одиниці або громади котрі стосовно зі Словом Божим носять

імя Христа недостойно, і судячи по тім вони думають що в християнстві нічого нема щоби їх заінтересувало або було варто послухати.

Недовіря сумніву проявлялося в розмаїтих видах дуже ясним прикладом послужить випадок з Томою, котрий сумнівався що Христос воскрес. Але передтим ніж ми будемо говорити о тім случаю в подробицях, я хочу сказати пару слів о сумніві взагалі.

Часом можна судити що всякий сумнів грішний; але це не правдиво.

Сумнів нешкідливий а часом помічний і потрібний.

Наприклад в областях науки.

Чоловік окружений многими явленнями, о котрих він в початку судив з перших вражіннь, але потому побачив, що помилявся, наприклад йому здавалося, що де-то на горизонті небо сходить ся з землею, показалося що того нема; йому здавалося, що сонце кружить навколо землі, а показалося що воно навідворот і т. п.

Тоті случаї упевнили чоловіка в тім, що він не може на сміло вірити своїм чуттям, що він мусить провіряти тоті вражіння, які получає. Він мусить сумніватися у всім що чує і видить і цікавим розумом проникати в глибину явлень. Такий сумнів веде до дослідження окружаючого нас світа і збирання наукового знання. Воно кладеться на основу науки і показується джерелом многих відкрить

Окрім цього є ужиточні погляди сумніву, котрі нам рекомендує слово Боже.

Переглянемо декотрі з них:

1) **Сумнів відносячийся до наших знаній.** Хто думає що він знає що-нибудь, той нічого ще не знає, як треба знати (1 Кор. 8, 2 -3). З цього виходить, що если ми думаєм що у нас много знання, ми повинні старатися получить правдиве знання (хто любить Бога, тому дано знання від Нього, см,3).

2) **Сумнів відносящийся до духів ми чуем.** Не всякому духови вірее, но вивідуйте духів чи від Бога вони (Іван. 4, 1) Християнинови приходиться встріатись з людьми, котрі зачинають йому говорити як би від Духа Божого. Часом всамім християнині роздаються різні голоси, котрі говорять в нім від імени Божого. Часом тіло або ворог душі чоловіка перекидаються в нім и ангела світла і він готовий голос тіла прийняти за голос Духа Божого. Знаючи, як легко попастися на тоту вудочку, апостоли радять не вірити таким духам, сумніватися в них і вивідувати їх по показаних їм признаках

3) **Сумнівання взглядом своїх діл.** Коли хто думає, що він що єсть, бувши нічим, сам себе обманює. Діло-ж своє нехай випробує кождий, тоді хвалу в собі мати ме, а не в іншому (Гал. 6;4). Чоловікови хотай християнинови часом може здаватися, що він робить велике діло для Господа, що він чим то важним в царстві Божім — таке состояння згубне. Але если він стане частійше сумніватися в своїй величі і допитуватися: чи так я роблю? труджуся я так як перед Господом, з любови до Господа чи у мене є ще і друг-

побудження? і провівши себе стане поправляти себе — то розуміється він получити більше благословення.

4) **Сумнів що до віри.** Самих себе розбирайте, чи ви у вірі; самих себе вивідуйте (II Кор. 13;5). Християнин може впасти в такий стан: він може говорити гарні проповіді о вірі а поміж тим журитися о завіршнім дні, мати великий достаток, а не робити добра т. є. не журитися о плодах віри — о ділах без котрих віра мертва, може боятися слабости і приходити до чоловіка о поміч. В такім випадку йому треба упевнитися чи я у вірі? а увидівши недостаток віри просити у Господа ісправлення.

5) **Сумнів взглядом самих себе.** Тамже (II Кор. 13; 5) Апостол говорить: „самих себе розбирайте, що то ви не знаєте самих себе, що Ісус Христос у вас єсть? Хиба тільки, що ви недостойні?“ Християнин часто може незауважити різниці між його життям а його ученем. По ученю Христа він повинен бути тихий і смиренний, довготерпеливий, а в життю він може бути гордим і нетерпеливим. Він повинен від часу до часу перевірити себе: „чи я то чим я повинен бути?“ і если не, то силою Божою поправся в тім що неправдиво.

6 **Сумнів взглядом всього.** — Всьо спитуйте, доброго держіться (Солунян. 5;21). Тут під словом „всьо“ можна розуміти всьо о чім християнин не може прямо сказати що воно противоречить сили Божої. Часом случается, що християнин витворить собі кружок своїх понять і взглядів і ними живе Если він чує о другім християнині

у котрого суть інші поняття, то він може відразу не провівши їх осудити їх попросту для того що вони не соглашаються з його поняттями. Але це не правдиво. По пораді ап. Павла він не повинен відкидати всього зразу. Він повинен вивідати чи по правді живе його брат, вивідати його добросовістно і всього, що він знайде доброго, при світлі слова Божого держатися.

У всіх тих випадках сумнів відноситься до природи, духів, наших діл, нас самих, але не касається Бога і Його слів. Таке сумнівання не гріховне, і воно рекомендується самим Словом Божим.

Воно повинно послужити для нашого поправлення і для того єсть ужиточним. Воно може бути безкористним і шкідливим лишень в тім случаю если чоловік сумніваючися в своїй вірі, в самім собі і т. п. не **жає поправитися**. Часом такі люди доходять до сумнівання в своїм власнім істнованню: нестараючись щоби утвердити в собі правильний змісл життя. Такий стан часом приводить в слабість духа. Але если при тих сумнівах показаних в Слові Божім, чоловік старається поправитись, то сумнів для него є ужиточним толчком на дорозі до совершенства.

Але є сумнів безусловно гріховний. Це сумнів відносячийся слів або обітниць Господа.

Степень гріховности такого сумніву залежить від того, яким способом були передані від Господа.

1 **Без посередництва від Него самого.** Коли Ісус сказав Петрові, йди (по воді) і він пішов, але напудизся і зачав тонути. закричав

, Господи! спаси мене.“ — Ісус в тій хвилі витягнувши руку, піддержав його і говорив йому: мало-вірний, чого ти сумнівався? — Христос казав Петрови йти, но він сумнівався в силі слів Його і тому зачав тонути. З цього видно що коли Господь говорить прямо до серця чоловіка а він не повірить в силу Його слів, то погине, если не возве завчасу до Господа.

2) **Через ангелів:** (Лук. 1;18-21). Коли воля Господня була обьявлена Захарії ангелом о народженню у него сина, то ми бачимо що він не повірив і тому онімів.

І так за сумнів в словах Божих, переданих через ангелів, послідує кара від Господа.

3) **Через чоловіка.** — Що робить Господь, если чоловік не вірує в благу вість, передану через чоловіка, — видно з приміру Томи. Ми не бачимо, щоби Тома був покараний, через це ми можемо судити, що коли чоловік сумнівається в словах Божих переданих йому людьми, але рішається йти прямо до Господа за поясненнями, то він не карається за це Господом.

Характер сумніву Томи.

Коли говорять о Томі, то його ставлять якби приміром чоловіка, склонного до сумніву. Так наприклад, показуючи на оийн слу чай. Коли умер Лазар і Христос говорив ученикам о Лазарі і о його смерті і додав (Ієан. 11;13-17 : „радуюсь за вас, що мені не було там, щоби ви увірували, але підєм до нього, то Тома сказав ученикам: підєм і ми умрем з ним! В тім випадку Христос виразно говорить, що Його неприсутність при

смерті Лазаря була для лучшого і що тепер Він іде туди з ними і там мається стати щось чудне, що повинноби упевнити їх у вірі. Словом, при довірю треба було йти з Ісусом без страху і очікувати там щото радісне чудне.

Зі слів Томи ми бачимо що він настроєний мрачно. Він думає що смерть Лазаря случилась через якусь епідемію або т. п. Йому здається, що і вони будут мусіли по-вмирати. Одним словом, він проявляє відкрито сумнів в словах Ісуса.

Мало ще того, він росповсюднює сумнів поміж своїми товаришами.

Если розглянутися то побачимо що Тома проявив сумнів в двох случаях, то є в случаю воскресення Лазаря і воскресення Христа, з цього можна подумати що у него істнував спеціальний сумнів що до воскресення. Звідци можнаби спитати чи не був заражений ученням садукеев, котрі не признавали воскресення. Але на це нема жадних доводів. Тоді лишень одно лишається до предложення, що у Томи був нахил до сумніву. В слові Божім, котре розказує нам о многих славних діянях других апостолів, цілком не вспоминає о Томі. Він не був видаючимся по уму ані по діяльності межи апостолами. З цього видно що навпаки розповсюдненному понятю сумнів, не є вплив найбільше сильних умів. По нашому понятю сумнів являє ся впливом умів, невладающих скоростею, ясним виображенням і проникливістю тою проникливістю, котра дає часом спосібність чоловікови по одному поверховному

погляді получить тверде і ясне представлення о внутрених способностях предмету або відлучити правдивість від непевности.

Такий був ум Томи і такі уми всіх сумніваючихся.

Сумніваючіся уми піддаються скоро вражінням і критиці. більше склонні до розрушання, ніж дозбування і для того не можуть бути успішними в роботі. Для плодотворного труду потреба віри і вдовення.

Як відноситься Христос до сумнів ючихся?

Петра, сумніваючогося в Його словах по малодушности, погибаючого і возкликнувшого до Нього, Він спас і зробив йому приятельський докір за сумнів. Перед нами другий сумніваючийся — Пилат. (Іван. 13, 38). Той гучний і пишний римський ачальник допитувався звязаного і збитого Ісуса. Ісус говорить Йому що, Він прийшов в світ щоб засвідчити о правді. На о Пилат відповів, що є правда? Це питання указує що у нього був глибоко закорінений сумнів, чи взагалі існує правда. Ум такого чоловіка як Пилат, котрий був знакомий з ріжними теоріями тогдішних філософів (мудрців), противоріжних один другому давно стратив в них довіря і прийшов до спокійного упевнення що правди нема а если і є то ніхто не може її відділити. Така думка відбилась в його питанню: що є правда? І що-ж відповів йому Ісус? Нчого. Він мовчав. І це вповні зрозуміле. Понеже серце того чоловіка лишилось желання шукати правди і тому було не спосібне прийняти правду Христову.

Як по тупив Ісус із сумніваючимся Томою? Ми бачимо що Він не сказав Томі ніякого докору, як у випадку з Петром і не перемовчав (як на питання Пилата). В словах Його сказаних до Томи звучить приятельське зрозуміння і чуття.

Длячого Христос так ласкаво обійшовся із сумніваючимся Томою?

Насампер д длятого, що Тома сумнівався не в словах Господа, а лишень в словах людей.

Подругому для того, що у воскресенню Христа сумнівався не лишень він один, а всі ученики Його. Так як ми читаємо: Марія Магдалина (Мар. 6; 0-15) пішла і возвістила бувшим з Ним, плачучим і ридаючим; але вони почувши що Він живий і що вона виділа Ісуса — **не повірили**. Опісля Він явився в іншій виді двом з них на дорозі, коли вони ішли в село і тоті вернувшись возвістили другим; але і їм не повірили. На кінець явився одинайцятьом при вечері і докорив їм за **недовірство** і жорстокість серця, що тил котрі бачили Його воскресшого не повірили. І тоті були ученики Його, котрі виділи, як Він сцеляв хорих' сліпих як воскресив сина вдови Наїнської і Лазаря, котрі чули, як Він говорив, що Сину чоловічому много прийдеться терпіти бути відкинену від старшин, первосвященників і книжників і убитому, а в третій день воскреснути (Мар. 8; 31).

В числі сумніваючихся були Яків котрий потому в своїм посланню (Яков гол. 1) писав протів сумніваючихся, даровитий, проник-

ливий Іван і другі. Чи можна було жадати від мало зауважуючого Томи більшого довіря? Не, Христос не міг осуджати його, коли першорядні Його ученики показалися такі маловірні.

В третє тому що сумнів Томи не був похорий на, байдужий гордий сумнів Пилата. Це був сумнів іскренній, серйозний і чистий. Він не лишень сумнівався, але він внутренно хотів дізнатись правди, упевнитися в ній. Хто з нас не пережив в такого сумніву? Вас притягає одна яка небудь правда. Ви знаєте твердо, що вона існує, але вона закрита під купою побічних явлень, фактів або різних людських заблуджень.

Ви знаєте, що від поняття укритої для вас правди залежить ваша духовна рівновага і щастя. Але ви не знаєте, в чім заключається правда. Ви читаете і чуєте много указаній і розяснень. Одні говорять: воля Божа в тім, другі утверджують: но, воля Божа в другім. Тоті людські розяснення противляться одні другим і чим їх більше, тим получається більше замішання в наших серці і душі.

Ваша душа, розривається ріжнородними думками і почуваннями, уподобляється морським філям, ношеним вітром і розвіваючимся (Яков. 8;6) і приходиться в состояннї невиносимої муки. Та та мука зміцняє все взростаючу жажду пізнання правди, котра не дає вам спокою. Ви не спите не можете робити всі ваші думки приковані до одного питання.

При кінци вас досягає слово апостола: если у кого з вас не достает мудрости, най просить у Бо-

га даючого всім щедро та і не осоромлює, то і дається йому. Нехай же просить вірою, нічого не сумніваючися хто бо сумнівається, той подібний до філі морської. (Яков. 1;5-6). Ви слухаете цієї поради. і молитесь, але і у вашій молитві, вас переслідує сумнів.

І в молитві ваша душа мучиться.... Але жажда пізнання вас не покидає: молячись, ви продовжаєте зражатися з сумнівом і викликати в собі віру. Ви просите і молитесь о вірі....

Таке положення чесного сумніву. В дійсности воно є мучача жажда пізнання правди; жажда, котра витворена з того, що перед чоловіком є 50 джерел води, але вони всі затроєні ядом окрім одного, котре має в собі живу воду Христову.

Потреба знайти той один з числа других.

Яке ж то джерело? от і питання котре мучить вас.

Такий був сумнів Томи. Факт воскресення Ісуса здавався його розумови недоувіровання і неможливим. Але з другого боку товариші говорять йому, що виділи Ісуса воскресшим. Він міг думати, що їм явився привид. Но разом з тим він пригадував собі зі смутком, що Ісус що то говорив о воскресеннї. Йому хотілося вірити, що Він воскрес, але він боявся розчаровати: а знов если Він не воскрес то вони небудуть мати защитника і вони будуть в опасности від жидів і тоді страшно бути в товаристві одинайцятих. Але если Він воскрес? і я не буду там, не побачу Його, Він узнає що я Його відперся. Чи не прикро йому буде?

І Томі тяжко стало при таких роздумованях. Він воскрес! звучало в Його душі. — „Не не може так бути!“ роздавалося втій самій душі, через пару мінут. — Але при тім всім його ані на мінуту не покидало желання узнати правду. Для того то він і не відкинув слів апостолів а пожелав від самого Ісуса довідатися правди, вложенням пальців в рани Його переконатися і в той спосіб усунути сумнів з серця свого. Так він сумнівався чесно! Христос проникший в горницю учеників через закриті двері проник і бючеся серце Томи. Він видів в нім муки жажди і голоду. Він сказавший блаженні голодні і жадні правди, бо такі наситяться (Мат. 5;6.) не міг лишити його страдати довше Він чувствував жаль над ним. Перед тим ніж Тома відтворив уста свої, Ісус вже зове його: подай палець твій сюди і подивися на руки мої: подай руку твою і вложи в ребра мої (Іван. 20;27).

Дивна любов! Христос Сам упевняє Тому.

Нічого не сказано чи зложив Тома пальці свої чи не, — скорше не.

Вдали від Христа, від його учеників, т. е. від Його церкви він готовий був уважно переконатися чи направду воскрес Христос для того лишень щоби признати один лиш факт що Він воскрес. Коли же Христос явився йому в славі воскресення і любви то йому без сумніву зробилося встидно за його наміреіння. Його недовіря і сумнів щезли вмить і він відразу

признав не лишень воскресення Ісуса але і Його божественність, воскликнув: Господь мій і Бог мій! Нічого дивного коли ця стаття попаде в руки людині находячийся вдали від Христа і Його Церкви, сумнівающемуся. Приятелю мій! Чи серіозно і чесно ти сумніваєшся? Чи твій сумнів голос жажди правди? чи байдужність Пилата? Чи переживаєш ти душевні муки для того, що тобі неясно много о Христі і о Його воскресенню? Єсли так то поступи подібно до Томи Відкинь людські толковоння. Прийди до самого Христа. що ти можеш зробити через Його слово і молитву і вскорі у тебе буде предначеркнений Ісус Христос, якби перед тобою рознятий (Гал. 3;11) і воскресший Внутрішними очима ти побачиш Його рани від цвяхів, перенесені Ним за твої гріхи. Ти побачиш Його повний любви взір, з ласкою звернений до тебе без осудження, хотя ти і заслужив на него своїм сумнівом. Ти почувеш Його тихий голос не будь невірним а віруючим (Іван. 20;27 . І тоді ти відразу побачиш. подібно Томі, що в факті воскресення нема нічого дивного раз Він — єсть Господь і Бог Невозможне чоловікові, возможне Богу. котрий царствує над смертею, будучи вічним і щоденним джерелом життя.

Щасливий був Тома коли увирував. але ти будеш ще щасливішим О тім говорив сам Господь ти повірив тому що побачив мене; „блаженні не видячі а увіровавші.“

І те блаженство дасться тобі.

ВІН ВОСКРЕС.

Чудно в Тифлісі ранньою весною, коло Пасхи. В той час сади зачинають цвисти і зеленіти, у віддаленню великани головного Кавказського хребта блищать на яркім сонці своїми сніговими **чалмами**. Під лучами полудневого сонця високі сніги тають і многочисленні ручаї бурної води течуть в Куру котра наповняється, підіймається і з піною шумливо несеться через купи каміння по вузьким кориті в широке море. **Кинто** на вулицях викрикують весело, арби скриплять якби голоснійше. На всім відбивається життєва радість. Тифлисець, змучений хмурним небом зими, рідко падаючими і скоро таючими снігами, тепер в тоті сонечні приємні дні знов оживає і знов вертається йому його природна веселість і ясність духа.

Було це одного Пасхального поранку. Сонце вже піднялось над горами і обнімало своїми лучами проснувшуся долину кури.

Тифліс пробуджався того ранку помало. Кинто ще не кричали по вулицях. В церквах руских армянських і грузинських роздався веселий дзвін і далеко розносився по горах. На шкарні залізної дороги, у видолінці лежав в обдертім пальті чоловік у військовій старій шапці.

Він спав тут цілу ніч... Ніхто його не тривожив. Тепер пробудився він від того, що сонце стало пригрівати, заглядаючи в його лице. Небесне світило начеб хотіло сказати йому що то радісно. Але пробудження йому було не приємне і тяжке. Знов гірка очевидність перед ним, знов тоті прикрі думки.

Вже півтора року від коли він увільнений зі служби учителя Н-кої школи за тоту слабкість...

Встидно йому було лишатися в своїм місті Він відійшов. Вже місяць як він дістався до Тифлісу. Тут він часом працював на залізній дорозі при незвичайній для него роботі. Як-то жив але тепер знов вже через десять днів не робив нічого. Як він переживав тих десять днів? Тяжко йому wspomинати. Він був з такими веселими товаришами і проводив час де було шумно, весело. Але то перейшло. Тепер йому не хочеться того. Вчора вечером йому показалося то обридливим і противним. Він захотів чого иншого. Смуток гнетучий смуток, огорнув його душу. Ночою, коли зачали дзвонити у всіх церквах, він вспігнув, що тепер великдень. Вспігнув, як приємно він переживав давнійше ті дні поміж своїми... І його потягнуло в церкву. Був він в церкві. Зидів святочно прибрану публику, потоки світла, чув чудний спів... Але йому було встидно, тяжко увійти в середину до церкви, в такім вигляді... Він стояв на боці в сінях... і йому стало ще смутнійше. Коли заспівали: „Христос воскрес!“ коли нарід зачався витати він не міг довше оставатися в церкві, вийшов. Чи приходилося вам коли святкувати на чужині? Знаєте, що много легше в будний день ніж в свята між чужими. В будний день ви заняті роботою, другі також і час переходить незаметно. Але в свята коли ви свободні, ви не маєте що робити, приятелів нема — ви не знаєте що з собою робити і темні думки нехотючи проникають душу,

а тут ще бачите як кругом вас збираються люди, в своїх гуртках проводять час спільно і весело. і тяжким здається вам ваша самотність. До почуття самотності примішується ще яка-то злоба... Так було з ним... Він вийшов з церкви з чутьом самотності і тоски але разом з тим в нім відзивалося якесь то чуття злоби протів тих пишно убраних людей, веселих і задоволених. Він думав, от і моляться і співають о Бозі, а тут чоловік може умерти з голоду і жури — а їм нічого до нього. О фарисеї! прошептав він. Але при тих словах він остановився. Перед ним повстало питання: куд а йти? в цілім того слова значінню, перед ним показала ся гола правда що він.... Гезприютний, бездомний бродяга!

Він пустився іти до кури. дійшов до Верійського моста. Під ним в долині ревіла шумна ріка і її шум і гомін начеб то освіжили його і підбодрили. На зустрічу йому попалися святкуючі армяни і святочно успособлені грузини і другі, котрі голосно розмовляли на їх крикливих мовах. Це на нього вплинуло ро дражаючо і він сказав сам до себе: скоро звідци, скоро звідци! Він тепер напружував свої кроки туди, де він вже перевів пару ночей, а місто, за шкарпу колійової дороги. Там, там звернувшись на соломі у видолинці і прикрившись своїм пальтом, він міг спокійно роздумувати. Йому часто приходило на гадку щоби ужити часто переходячих поїздів на скорочення свого нікчемного життя. Але бракувало на це відваги.

Тепер він спішив на місце ночлега. гонимий почуттям самотнос-

ти і злоби. Йому давалося, що на тій видолинці для нього було що-то свого свій притулок пристановок. Там тихо... Там можна думати. Прийшовши на місце, він приліг, думаючи о тім, чи скоро переїде поїзд... Він знав, що до поїзда лишилося троха часу. Ожидання було утомляюче. Незамітно він заснув.... Але це не був сон а тяжкий бред....

Голи він пробудився. першою його думкою було що з поїздом? Але від того часу вже пару поїздів перейшло. Він перепустив якже це могло бути? Знов якесь-то малодушя, йому стало досадно на себе. Але конче треба робити з тим кінець... Так роздумуючи, він почув за собою чийсь кроки. Обернувшись, він увидів старика високого росту одягненого в чисту святочну одежу. У старика була біла борода і свіже лице, яке зустрічається у людей котрі прожили мирно життя. Сиві його очі блищали рускою добродушністю. Старик ішов бодро, постукуючи по камінцях великим костуром. Він ішов по видимому до міста, але не ожиданно зустрів чоловіка на шкарпі він остановився. Лице його просвіті тліло і він сказав

— Христос воскрес, милий брате! Безприютний (так будемо звати його) подумав, що тому старикові треба? Перейшовби! Але тон голосу старика такий був лагідний і щирий, а його вид був такий був веселий, що він нічого не сказав а лишень лежачи мовч и дивився на нього.

— Милий брате повторяю тобі радісну вістку що Христос воскрес для тебе.

Безприютний думав собі „чого той старець пристає?“ замість того, щоби говорити такі річі волів би дати мені гроший!” Йому умом хотілося відповісти йому щось не гарного, але в серці він почув таке почуття жалю що він здержався.

Старик стояв і також ласкаво дивився на нього....

— Милий брате! Христос воскрес, щоби ти воскрес і жив духом для Нього! Прийми радісну вістку....

Слухай милий брате! Сьогодні рано я дякував Господу за то що він умер і воскрес і просив Його післати мені кого небудь щоби я міг йому возвістити о Божій любові. Я вірю, Він післав мені тебе. Я тобі хочу розповісти о Його великій любові. Не дивуйся брате! Пізнай що Він воскрес для тебе. Я був також таким як ти, але я пізнав що Він воскрес для мене і просив Його, щоби він воскресив і мене і він дав мені нове життя. Я хочу поділитися з тобою моєю радостею. Мій брате! я хочу з тобою поговорити о багатьох, але тут не вигідно. Ходи зі мною в мій дім поговоримо і погостимося. Я хочу розказати тобі о любові Ісуса Христа. А перше всього, брате я хочу привитати тебе Христос воскрес.

І старик підійшов до нього.

Наш герой дивувався сам собі; він почував якесь змягчення. Ніколи він не чув таких слів. Він не хочаючи встав і вони привиталися з воскресенням....

Все те для нього було таке нове, що він не міг здати собі з того рахунку....

З одного боку якби встид страх перед чим то не сподіваним, а з

другого що-то тепле і солодке влилося в його серце. Часом якби сльози наповняли його очі і він готовий був розплакатися. Він начеб стратив волю. Він послухав старика і пішов за ним.

Старець був огородником. Їм прийшлося перейти по при зелені ріжнокольорові грядки до дерев'яного домика.

У дверий стояла старушка.

— Дорога жено! от Господь післав нам гостя..

Старушка приємно відповіла

— „Слава Господу, Якове! Як мається приятелю. Приходіть в кімнату, а я сейчас наставлю самовар.” У него в душі ставало легше. Вони ввійшли у велику ясну кімнату. Розібрались... Старик предложив йому умитися і о очиститися, цілий час усякуючи йому

Вони сіли за стіл, покритий білим настільником. на котрім лежала велика книжка.

— „Поки старушка моя клопочеся з самоваром ми поговоримо троха..”

Старик відтворив Біблію і зачав читати і розказувати о блуднім сині, котрий був мертвий і ожив, о тім що ми всі блудні сини, що ми мусимо прийти до отця і получить прощення гріхів і нове життя. Говорив о тім, що Христос умер за гріхи наші і воскрес для нашого оправдання

Прийшла старушка. Старик сказав помолимся. Вони повклякали

Старик молився: Господи! Ти викупив нас своєю кровію, Ти умер, щоби знищити смерть, Ти воскрес, щоби нам дати життя.... О дай же нам те нове життя в Тобі! Воскреси мертвих, відкрий две-

рі царства Твого для живих!

Безприютний не видержав. Слези котились ручаєм по його лиці. Він ридав, але то були якісь-то нові слези — слези пробуджаючої надії і життя. Треба додати до цього, що той день був днем початку

нового життя для него, днем воскресення його душі.

Давби Бог щоби всі воскресли з тим надходячим праздником Воскресення, і щоб прославили Його за неописанну любов і жили во віки в Нім.

ПРИМИРІТЬСЯ З БОГОМ!

(Лук. 12;54-59).

Яким незадоволенням і жалюм наповнені слова Христа, звертаючіся до народу! Як вони мудро навчилися розпізнавати лице неба, що можуть наперед впізнати що буде, спека чи дощ, а дня благодати і часу цього не пізнали. Лице-міри вони, от вчім причина: в часі коли вони удавали, що високо почитують всьо що тичиться Бога, вони в дійсности не занималися Ним цілком; длятого і заняті вони були більше переходячими змінами атмосферних явлень, ніж наукою вічних питань життя. Невжеж не могли вони без посторонної помічі розрішити великої тайни життя людського, лежачого перед кождим з них і знайти правдивий вихід з небезпечного свого положення? Розуміється, що моглиб если захотіли але в тім і біда що у них не було охоти до розпізнавання. На підставі тої безпечности Христос і звертається до них з ріжним упередженням: Як бо ідеш з противником твоїм перед князя, то в дорозі дбай, щоб збутись його; щоб не потяг тебе до судії, а суддя не передав тебе слугі, а слуга не вкинув тебе в темницю, кажу тобі, не вийдеш звідті-

ля доки і останнього мідяка не віддаш. ‘ В тій причті Господь, видно взяв приклад з римського закону маючого право власти в той час в Юдеї Згідні тому праву, випожичуючий мав власть примусити довжника, щоби він ішов з ним до начальника

Тут ще на дорозі, вони могли полюбовно прийти до порозуміння без вмішування власти начальника, но наколи противники переступили поріг судової кімнати, вони вже мусіли піддатися під розвагу і засуд начальника. Примирення вже було неможливе, правительство вступало в свої права. І так, раз потреба ставлення перед судом була обявленна должникови лишалось лишень короткий час між домом а судом до полагодження з своїм противником.

Господь вибрав ясний приклад щоби показати правдиве значіння теперішного життя на землі. І в дійсности нічого не могло яснійше і простійше виобразити нашого положення в ту минуту, коли очі наші відтворилися, зобачивши будучність. Хотя ми і в теперішній час не можемо вповні зрозуміти всі обставини, окружуючі нас

в цім світі, так як Господь Бог не відкрив ще многих тайн і не дає рахунку в своїх ділах і плянах; інакше не булоби хісна для спасаючої віри тоді підвалиною всьому булаби не віра, — бачення. Як би то не було, одно ми признаєм вповні, хотя і не знаємо причини, що всі ми родилися в гріху і від дня родження востаємо в беззаконю. Потоптаний закон Всевишнього Бога примушений класти на нас пятно смерти і від того часу стається нашим противником. Веде нас той грізний противник дорогою життя, довги нагромаджуються з дня на день, доки накінець не доведе нас до суду.

Поки ми ще на дорозі, являється спосібність зговоритися на рахунок довгів і збавитися від страшної кари, в кождім разі нам дозволений такий вихід если ми лишень годні його знайти (або яснійше сказати: если ми годні погодитися з приняттям цих рахунків). Но на коли ми переступимо поріг суду, — другими словами смерти, зістається одно — непримиримий судия, вирок, і вічна тюрма. Пригадайте собі, сказане: „І як призначено людям раз умерти, а потім суд“ (Жид. 9:27).

З цього видимо яке толковання Господне відносящеся нашого земного життя. Він придає йому устрашаюче значіння, хотяй більшість людей цього не хоче поняти.

Для того то Він так полягаючо, горячо упевняє всіх щоби помирилися з страшним Противником нашим, поки ще не перейшов короткий, нам назначений час подорожи на дорозі життя і неударила назначена година смерти. Найдуться мно-

гі, котрі скажуть на це: „така картина цілком не відповідає на мое життя, я нею вповні задоволений.“ Так то так, но діло не в обманчивих чувствах коротко видячого чоловіка а в тім що говорить Господь і яке Його оцінення правдивих фактів. Прийде час, що оправдаються Його слова і упередження чи остереження, хотяй би як диявол тимчасово обманював нас і збивав з дороги. — Представте собі, що довжник, ідучи за противником своїм до судії, проведе тоті послідні мінати на пустий розговор; або так задивиться на гарні виставові вікна в склепах що цілком забуде о своїм нещаснім положеню. Мені здається, що в таким случаю трудно не назвати його не розумним. Невжеж він непостарається всіма силами випросити собі хотяй яке небудь улешення хотяй тимчасове подождання, або, если увидить якого нибудь товариша наулиці, не попросить він його зо слезами заплатити за него довг? — Віда в тім, що у нашого противника ніякого улешення получить не можемо; цілий довг мусить бути заплачений Господу Богу до посліднього мідяка. — Відложення правда, многі часто получали. Случалося що приблизившись до воріт смерти, вони умоляли Господа щоби ще продовжив їм час обіцяючи все заплатити, і зчаста молитва їх була вислухана. Господь милостивий і давав їм відложення і їм було позволено від самого краю могили вернутися на ясний світ Божий — Но на що воно здачось! Довг його лишень побільшався а вибавлення не приходило.

Але тепер роздається по цілім

світі добра новина! Є спосіб від визволення від неумолимого противника, є спосіб — але лишень один. Христос же міг ще показати на нього, тому що Він сам не вкусив був смерти

Тепер ми вже знаємо, що найшовся Приятель, котрого любов так велика що душу свою Він положив за нас. От і Він стоїть день і ніч на широкій дорозі життя, по котрій мусить переходити кождий отягчений грішник, ідучи на Суд: Він за нас готовий заплатити цілий довг і пустити нас на волю. Если тільки ми згодимося прийняти Його любов. Він один має на це право, бо Він викупив нас власною своєю пречистою дорогоцінною кров'ю. Для того Він так голосно кличе: „Істинно істинно кажу вам слухаючий слово Мое і віруючий в Пославшого Мене має життя вічне і на суд не прийде, не переходить від смерти в життя.“ (Іван. 5;24). І „Благословенні всі уповаючи на Него.“

Те саме говорять нам посланники Його. Упереджають нас о неоміняючій погібелі, голосно напоминають о ній бажаючи щоби всі опам'яталися; показуючи на Дорогу до Спасення, призивають до Христа Викупителя. умоляють нас доки ще є час примиритися з Судією. Послухайте слів ап. Павла II Кор. 5 гол. від 8 стиха „Усе-ж від Бога, що примирив нас з собою через Ісуса Христа, і дав нам

служення примирення, яком бо Бог був у Христі, примиряючи світ з собою не рахуючи їм провин їх, і полишив у нас слово примирення. Замість Христа ми оце посли і наче Бог благає вас через нас; ми просимо вас замість Христа: примиріться з Богом.

Бо не знавшого гріха, Він за нас гріхом зробив щоби ми Його праведністю оправдалися“

Господь через апостолів Своїх не лишень упевняє нас в тім і просить нас примиритися з Ним, но він і принагляє нас, щоби ми скоро децидовалися і не відкладали бо час не жде і ніхто не знає, чи довго ще протягнеться благоприятний час „Нині, коли почуєте голос Його, не затверджуйте сердець ваших“ (Жид. 3;15 . „Бо сказано, — Ось тепер пора приятна ось тепер день спасення.“ (II Кор.6;2). Молю Господа, щоби ніхто з вас не опізнився, но щоби всі ви почувши голос Його, відкликнулись на него. Ще раз повторюю — поки ще є час — „примиріться з Богом.“ бо „ось тепер день спасення.“ — Амінь

Це є приказ Царя щоби всякий і всюди
В гріхах покався, соблазні побідив,
Щоб всі послушні з Ним могли царствувати
І за царя я в тім труджусь!

І благовість сні. не ангелам дана
Но я її тут приношу,
Ви примиритесь Мій цар і Бог велить
О! з Богом примиритесь ви!

(II Кор. 5;20)

КРОКИ ВІРИ.

„Що ти хочеш від мене?“
(Лук. 18;41).

Тоті слова воскресшають перед нами образ котрий напевно до живого діткне всяке віруюче серце. — Перед нами стоять лицьом до лица двое: Той котрий, Сам єсть світлом світа воплощающий в Собі всю славу і величіє Божества, а рядом з Ним другий, лишений навіть поверховної спосібности до прийняття світла, — що може бути в тім случаю являється символом другого більше істнуючого недостатку, — а іменно утрата внутрішнього морального чуття або совісти. то є духовної сліпоти

Стоїть він і якби поражений подвійною сліпотою; стоїть також увінчаний подвійною славою Христос, в цілій освічаючій силі своїй — Слава Всевишнього отіняє Його, яко Бога і яко чоловіка.

Стоїть Він і питає сліпого бідаки „що хочеш щобим учинив тобі?“ Який то цар царів, пан над панами віддає себе на службу тому нещасному!

Мені здається що само возвишенне, поняття о Бозі не є то котре видить в Нім Царя вседержителя, але то котре видить Його в образі слуги, — служачого всім своїм сотворінням.

Ніколи так сильно не виказується слава і величіє Його, як в той час коли здохивши з себе всі знаки царського достоїнства, приближається він до нашого низького стану, готовий кождому з нас повторити слова сказані до того слі-

пого „Що хочеш щобим учинив тобі?“

Нищому позволяється розпоряджати Богом.

Він вже сам стоїть перед нами сьогодні, повний любови і сили, і тоті самі слова говорить нам, що і до Вартоломея

Взір Його проникає до глибини душі, читаючи всяку думку видячи само затаєнне желання і стремління. розуміючи всю невияснену журу і печаль чоловічого серця і співчуваючи з ним, знаючи безсилія і то. де головніше потрібна всесильна піддержка Його; стоїть перед нами, і на устах Його тоті самі слова „Що ти хочеш від мене?“ — Або іншими словами „розпоряджайся Мною“ О еслиб ми лишень сердечно повірили тому, знаючи що то не сон і очевидність. як би получилось благословлення.

Сам Господь предлагає кождому з нас щоби ми покористувалися Його силою Лишається лишень заявити свою прозьбу, щоби прийшла відповідь звиш. Всього надіятися, всього ожидати може всякий хто нині встрітиться з Ним.

Сам Господь приближається до нас, готовий милувати і благословити.

Даймо на то. ми всьому тому віримо і знаємо що Ісус з такою же радостею готовий помочи нам у всіх наших потребах, так як перше послугував ученикам своїм,

омиваючи їм навіть ноги, — але того ще мало, jeśli ми не вникли в значіння і причину питання Його. — Головна нужда сліпого була так очевидна, що цілковито, не потрібувала пояснення; для чого ж спитав Ісус: „Що хочеш щобим тобі учинив? — Мені здається, слова ті були сказані для нашого поучення. — В сліпим Вартоломеї не було найменшої непевності; він вповні визнавав свою сліпоту і ані мигнути не хитався, висказав свою потребу. — Цілком инакше буває з нами; часто приходиться з великим трудом переконувати чоловіка і показувати йому в чім власно знаходиться його головна потреба.

А головне ті, котрі хотять троха займатися благовітством вповні зрозуміють значіння Ісусового питання.

Неумолима, уклонлива непевність, котра якби опутує уми і духовні спосібності людей, даєся бачити на кождім кроці, утруднюючи діло Господнє, більше чим що друге.

Те зло розповсюджуєся більше і більше. В наші дні в середніх класах подибаєся менше грубих пороків і відкритого зла, чим перше. — Страшна неморальність низших верств товариства навіть не зустрічаєся поміж порядними, богобоязливими людьми, котрими наповнені наші церкви і зібрання. Вони не лишень здаються „порядними людьми“ але і суть такими.

Однакже, у відношенню духовнім, дуже трудно розібратися в них — Нам часом здається, нібито вони мають спільність з Христом і вповні прийняли і зрозуміли основательну думку оправдання вірою,

але позатим являється повний сумнів в тім. — Відзначити їх положення трудно і в тім може обманутися навіть досвідченсь християнин?

Що сказати про них? Єсли вони самі не знають, в якім положенню знаходяться перед Богом, чи усиновнені вони через Ісуса Христа і чи получили вони примирення з Богом через Нього чи ні, то можна з переконанєм сказати що вони далеко від уживання всіх благств, котрі могли би і повинні би уживати.

З жалем, я думаю, многі носять ім'я Христа, і бути може, почасти знакомі з дорогами Його, навсе позбавлені многих таких блаженств котрими вони повинні би яко християни відзначатися.

А впливає це насавперед від того, що вони не визнають ясним упевненєм своєї потреби в тих блаженствах, а по друге, не заявляють на них з довірем своїх прав. — Віра повинна певним способом присвоїти собі оправдння, щоби напевно получить Його. — Загальними словами годитися з правдою не є доволі, бо не ісповідання віри мене оправдує, а то що всю надію я кладу на той великий факт, о котрім свідкує ісповідання.

Змучена, устала душа хватаєся за любов Божу проявленну в Сині — Викупителю — і, получає мир і спокій. В Христі нам відкриваєся викуплення повне „бо в Нім пробуває вся повнота.“

Прощення гріхів є якби перший крок, але дальше все здобуваєся вірою.

Бог даруючи нам Христа да-

рував нам все, але хотяй все наше нам необхідно треба вступити в свої права. якби втягнутися в управління, інакше наші скарги нам служити не можуть, і духовне життя наше буде скупе і безцвітне.

Один чоловік купив кусок простої землі, на котрій знайшов багату залізну руду. Велике багатство, — але цей чоловік доти не стане багатим доки руду не виробить і викінчене залізо не буде його власністю.

Так буває і з нами.

Через викуплення Христове ви маєте право на все, що лишень може получить від Бога душа чоловіка; однакже, повний хосен від того отримуємо лишень тогди, коли вірою присвоюємо собі тоті багатства і вступаємо в свої права.

Ми всі, я думаю, хочемо получить благословлення! — Але насамперед, що то єсть благословлення?

Чи св'яте чисте настроєне? Чи висший духовний вплив? Чи пробіс св'ятої любові? Чи горяча молитва, викликана мимолетним вражінном, або стремленем? Но це все не то, хотяй може від части звязане з благословенням. — Слово Боже називає благословенням просте особисте посередництво Боже, відповідаюче на данну потребу з котрою мається дочиніння. — Але чи знаєте, що благословення Боже лишається безплідним, доки чоловік не прийме його; а прийняти і порозуміти ми можемо лишень через віру. Віра начеб відтворює двері, так що сила Бога може доторкнутися серця і виповнити свою задачу. — Сказано, що вірою можна передвигати гори; але если передвигати їх най віра наша буде

зскуплена на одній горі, а не розкиненна втим самим часі по многих горах.

Правдиве орудовання віри можна приміром покласти до зриваючих чатериялів (динаміту), котрими звеликим успіхом послуговується в горах інженери. Віра не має ніякої сили, если неужита в наміренним напрямі і якби тратить силу в пространі; але если вона направована на знану або намірену ціль перед нею нічого неустойть, вона непобідима. Чи памятаєте слова Марти? Її свідощтво о Ісусі було, само сабою прекрасне, але немало жадного значіння, при тих обставинах, в котрих вона в ту мінугу знаходила ся. Слова її невідповідали на питання. „ Воскресне брат твій. Знаю що воскресне в воскресення, в посльдіий день.

— Сказала правду — віда прийнята истина, а дятото і безсилна в даним случаю.

„ Я єсьм воскресення і життя. віруючи в Мене, хотяй і умрею жие. Чи віриш тому? Так була її відповідь: „ Так, Господи: вірую що Ти Христос. Син Божий.

Її відповідь гарна сама до соб, але в тим случаю не маюча ані значіння ані сили, дятото, що не відносилося до тої ціли до котрої сама Марта стремилася цілим серцем і душою.

В наші дні, по милости Бажій, много усердних християн починаючи зі всіх сторін, все голосійше і певнійше говорити і упевняти в тим, що викуплення наше в повноті совершенно, а дятото ми маємо право на все те, що викупленням тим для нас придбано і можемо вступити в свої права простою діточою вірою.

Християнство у всіх часах призивало, дітей своїх до святости і добродійства; віруючі родичі у всіх часах наминали своїм дітям: що-би робили добро. Часто додаючи, „а если не будете робити добре то памятайте що Господь вас не буде любити.“ що не правдиве. — Таку науку ми всі чули, не лишень в дитинстві але і в церквах і зібраннях наших чули, боялися і в серци постанавляли всіма силами старатися робити добро. І щож? Старались, старались, доки не утомилися і стративши терпеливість сказали „Невжеж нам все життя так хитатися! із сил виходити і все задармо; — підноситися і знов падати?!“

Чи виділи ви, як мухи лазять по шклі? падають і знов беруться туди лізти! Невжеж життя християнина полишене на такі безкористні пориви і стремління? Невжеж смерть Христа не приводить нас до других результатів?

Здавалося, що подібні питання не потребують навіть відповіді; однак в життю нашім показалося инакше і если результат являвся, то дуже помалу і тихо. Але слава Богу, особливо в послідних часах

всі укріпляються в упевненню, що Господь приготував щото лучше для нас, що благая вість Євангелія уміщає в собі необняті богатства, котрими ми ще мало покористуємося.

Викуплення не є видуманне оправдання. Господь Бог рахує вас оправданими тому що Сам може зробити вас праведними; ви для Нього освячені, тому що Він може освятити, і все те Він може з вами зробити, тому що ви викуплені. Факт вашого викуплення дає Йому можливість орудувати вами. Але если то так, то ви маєте повне право чекати проявлення Його сили і діл, і по вірі вашій, най буде вам. Той, хто говорить о видуманім викупленню той представляє Бога лживим, так як „видуманне“ значить: не правдиве або ложне. — Но, воно не видумане, а правдиве, тому що Ісус Христос, очистив нас від всякого беззаконня, призиває до свободи, то є освободжує від рабства гріха. Віра наша має тому право жадати і вживати свободу, що „гріх не буде панувати над вами бо ви не під законом, а під благодатею.“ (Рим. 6;14).

(Далі буде)

Недавно в однім зібранню де проповідував знаний проп. циган Смит, з одного боку стояв прилично убранний молодий чоловік, і з великою увагою приглядався всьому.

По зібранню Смит зійшов з катедри і підійшовши сказав:

„Чи не хочете ви пійти зі мною до осібної кімнати, приклонити коліна помолитися і віддати своє серце Христу?“ — Я не піду туди і за сотню

доларів.” — „Я знаю, — сказав Смит, що ви не підіти туди за гроші, але ви підете з любви, воімя котрої Христос віддав себе за вас?“ —

Молодий чоловік здригнувши сказав: — О тім я не думав. У мене була мати, котра учила мене о любви Христа.” Потім він згодився іти зі Смитом в осібну кімнату, де він віддав себе і своє життя Господу.

ДІТИ СЛУХАЙТЕ СВОЇХ РОДИЧІВ.

(Закінчення)

В тій хвилі в кімнау увійшов і отець — Гануся зі страхом поглянула на нього, не сміючи підійти. — „Тебе треба булоби добре покарати,” строго сказав він; хоч ти вже без мене покарана — Гануся ще гірше заплакала „Я знаю як я провинилася, і що заслужила на кару, але я прошу вас простіть мені тату” — просила вона. Побачивши що вона справді покаялась і жалує за свій необачний поступок, отець і мати простили її і поспішили щоби прилагодити її сніданок, але Гануся не могла нічого їсти, її було не добре і вона просила щоби дозволили їй лягти в ліжко. — Покликали наймичку. Тут знов почалися сльози. — „Я винувата також перед тобою, прошу тебе даруй мені, я певно причинила тобі много клопоту,” — говорила дівчинка. „Я на тебе не гніваюсь, лишень мені жаль що ти так виглядаєш нездорово. Ходи я тебе положу в постіль і злягоджу тобі чисту одіж, може бути тобі буде ліпше як виспишся.” — Але сон не поміг Ганусі, вона пробудилась зі страшним болем голови — вона не пізнавала окружающих її в горячці бредила безупинно о таких злих людях, про осла і про бурю в темнім лісі. — Зараз післали по доктора котрий приписав їй много ріжних медецин. Гануся довгі дні пролежала в постелі і пару неділь проминуло до того часу нім вона вийшла у сад. — Вона дізналась про всю правду сти-

шка котрий голосить що „дорога беззаконних тяжка” — і слабість принесла їй більше науки, як всі попередні поучення матери і отця.

Насамперед вона стала переглядати своє життя і обдумувати над собою і постановила зі всіх сил боротися зі своїми спокусами. — Найважніше проти цікавості.

Стараючись таким способом поправити свій характер вона скоро упевнилася, що своєю силою вона не може много поправитися, і що їй потрібна поміч Бога, котрий би через Духа Святого дав їй нове серце — Вона також зрозуміла що навіть і дитина если схоче іти по Його слідах Ісуса Христа мусить нести свій хрест; і що лишень тоді ми заперемо самих себе, як заповідав нам Спаситель, коли боремось з тілесними нахилностями і силою Божою торжествуємо над ними. — Словом Гануся встала з постелі по довгій слабості цілком иншою, як перед тим, і хотяй на ній оправдалося то слово; що „дорога беззаконних тяжка” вона часто повторяла: „Тяжко покарав мене Господь, але смерти не передав мене” — Як вже цілком виздоровіла вона взялася за науку з подвійною охотою щоби надолужити страчений час але головню вона старалася все таки творити волю Отця Небесного, — і хотяй по науці вона забавлялась як і другі діти, любимим їй занятєм було читання слова Божого і молитва

а лучшим в тижни — неділя. — Со- і вона знала що сам Господь Бог вість її була спокійна, для того що буде її Отцем і приятільом на вічні віки.

ЄВАНГЕЛЬСКЕ ДІЛО У ДЕТРОІТ.

Минувшого року на весні між детроїтськими Українцями зачалась Євангельська праця для освідмлення їх з живим Словом Науки Ісуса Христа. Сім українських родин котрі увірували у Христа і Його науку як у єдину основу їхнього життя постановили, щоб така робота Христового Євангелія поширялась між Українцями.

Вже від кількох літ давалося відчувати конечна потреба голошення Євангельскої Правди в тім місті. Були роблені старання і починені заходи щоб таке діло можна було поширяти, але через одні і другі причини ця справа великої ваги відкладалась на пізніше. Так вона не давала спокою браттям віруючим доти аж поки вони не взяли за діло покликаючи брата Я. Зінькова собі за проповідника.

Причини цієї побудки світлої роботи були дані нам другими народами меньшими за нас українців. Вони займаються около діла Божого не тільки в Детроїт, але і по всіх більших містах Америки. Протестанська Америка кидаючи проміні світла своєї зрілості з життя свого народно-демократичного устрою і устрою життя релігійного показала своїм світлим приміром світові що лиш наука Христа дала їм почин до такого життя.

Замешкалі люди різних націй поспіл з Американцями в краю повної свободи, цікавляться їхнім кращим життям і собі починають шукати тих провідних стежок, котрими знеслась на вищий степінь життя — Америка.

В місті Детроїт живуть різні народности, як і в інших живіших містах Америки, заінтересовуються наукою Христа більше ніж пару літ назад, закладають Євангельські кола і бажають служити своїм ближним і Богу так як Ісус Христос учить.

Сьогодні в місті автомобілевого короля, ведесь Євангельська робота між Росіянами, Чехословаками, Сербями. Поляками і Ромунцями. Навіть Італійці роблять змагання, щоби їхнього „престола-наслідника” папу позбавити із претенсій його „святости апостольського наслідника” а дати місце дійсно святому намісництву Ісуса Христа.

Поляки загартовані на твердо римо-католики хіба одні з найскромніших дітей „Отця” папи римського сьогодні мають у Детроїт дві Євангельських церкви. Віруючі тих церковних громад вже більше не віддають свого покірного чолобитія і цмокання ксьондзам, і їхнім „святим” і иншим ідолсь-

ким постановам. В тих людей ні ні є Христос їхнім посередником, учителем і джерелом всякої доброти. Христос з тихим і смиренным серцем, але в потузі Духа святого заступив місце гордого серця папи римського. І той Христос освободив їх від усіх дурних папських наук і стався основою їхнього життя.

Румунці, другі завзяті у своїй упертості діти православ'я і почасти римського католицизму, минулої осені в цій місті, з організували вже четверту Євангельську церкву. Їхже діло Боже у виноградниці виноградаря самого Господа Бога росте і розвивається із знаменитим успіхом. Члени тих громад і їхні діти уже некормляться гнилою наукою, із домішкою ідолських та забобонних приправ отруї, вони кормлять себе чистою здоровою наукою великого учителя Ісуса Христа.

Отже ми браття Українці „маючи кругом нас таку тьму свідків, відложивши весь гріх і дурниці котрих ми притримувалися, і тепер їх придержуються наші браття українці, бажаємо з „терпінням біжчи на боротьбу що перед, нами дивлячись на Ісуса звершителя віри кожний замість радості, яка була перед Ним витерпів Хрест, недбаючи про сором і сів по правіці престоло Божого.“

Ми видячи що люди других націй, роблять якийсь поступ, осталяючи старі форми чи то релігійного життя чи соціального, заводять кращий лад у суспільнім життю, біжать на боротьбу спасен-

ного життя, визвольного життя' ми рівнож нехотячи бути байдужними і оставатись на місці застою тоді, коли другі біжать наперед, рішили двигнутись також.

Щоби того духа любови, братерства і рівности що Христос учив, і котре поширяють з великим інтузіазмом другі народи між своїми людьми, ми Українці, того самого духа любим поширяти поміж своїми людьми. Щоби так, як другі люди узнавши хто такий Христос, спасають себе від буючих хвиль світа сего ми не погордили Ним, і не остались живими трупами серед тих хвиль, але прийнявши Його так як інші люди могли знайти спасення і для себе.

Із таких причин зачалась в Детроїт Євангельська робота, котра, ми віримо принесе для наших родимців добрі наслідки. Цілею тієї роботи є щоби ознайомити наших Детроїтчан з Євангелієм Ісуса, котре буцімто всі чули і знають в спосіб католицький але не знають його в спосіб правдивий Ісуса Христа, щоб нам можна було зрозуміти того великого Духа який проявлявся і в життю і науці і смерті Ісуса Христа. А пізнавши Його' щоби ми вже жили не в теорії а практиці, славим Бога не в формах, а у виразі простоти серця, не в злобі гріха, а в любові братерства, щоби темрява світа сего (всякого рода лиходійство) зістала поневолена світом любови Ісуса Христа. Щоб Він і Його Євангеліє освітило кожне неосвічене людське серце (Іван. 8:12).

Михайло Холявка.

КІЛЬКО ТИ ВИНЕН?

Суть такі довги що ми не можемо заплатити.

Таким є той довг що ми винні нашому Господу і Спасителю.

„Йому ми винні наше життя і всю радість яку ми маємо.”

Як воно приємно если ми можемо хотяй по часті віддячитися, тому хто много доброго зробив для нас.

Если ми знаємо спосіб яким можемо зробити приємність тому кого любим як ми стараємося приподобатися їм.

Наш Спаситель сказав, „Если любите мене, сповняйте заповіді мої.”

Він також сказав, „цю заповідь даю вам, щоби любили один другого.”

Він дальше сказав, „Йдіть і навчаєте всі народи.”

Ми не можемо всі йти, але можемо помочі в післанню других.

Чи не могли-би ми в будучності, помочі в післанню, через жертвування чого небудь з нашого щоденного життя, щоби офірувати Йому яко приємну жертву, котрий бувши богатим став бідним для нас, щоби через Нього ми обогатились?

Чи не могли-би ми помочі в виповненню того за що Він умер?

Чи не могли-би ми помочі в труді спасення душ? Це цінний труд.

* * *

Гозсказують про одну магометанську дівчинку, що вона старалася виучити Євангеліє на пам'ять. бо боялася що її родичі відберуть від неї книжку а тоді у неї не буде Слова Божого.

Чи не так повинен кождий віруючий старатися, щоби Слово Боже було написане у нього на серці і думках?

НАСЛІДКИ ПРАВДИВОГО ПОКАЯННЯ.

Много літ тому назад в Полудневій Африці два дикуни — мурина прийшли на роботу в порт Елисавети. Там вони познайомились з місіонером, котрий їм говорив за Христа. Вони навернулись, получили від нього Біблії і пійшли в глибину краю до своїх осад.

Місіонер напминав їм щоби зіставалися вірними Господу і навчали свій нарід віри Христової. Від того часу минуло 25 літ і тому проповідникові прийшлося поїхати в глибину краю. Підїзджаючи до одної оса-

ди, він був здивований її порядним виглядом. Йому на зустріч вийшов нарід між котрим знаходились тоті два віруючі. Показалося, що вернувшись в свої осаді вони дійсно навчали своє племя науки Ісуса, держали зібрання релігійні і школу, хотяй дуже просту. Женщини були почасти одягнені, взагалі всюди був порядок. Але що було подивляюче, то це, що вони не переставали молитися через тих 25 літ щоби Господь післав своїх благовісників до них. І як вони тішились, коли молитва їх була вислухана.

ПРОСЬБА О ПОМІЧ!

Швайцарія 23-го Падолиста 1923.

Любезний брат в Господі!

Ми тепер тут в Швайцарії і час у нас дуже зайнятий проповідуванням поміж дорогими Русскими. Спеціальні зібрання для Русских в Лозанні на нашій рідній мові і Господь пробуджує многих від духовного сна і дарує вічне спасення. Хотя мені вже 82-гий рік і жена моя також не молода, но Господь дає нам ще силу служити Йому.

Ми стратили все, (все земне) і живем единою вірою і милостею добрих людей. Ви можете собі виобразити як нам трудно жити. Тоті котрі, нам були близькі самі знаходяться в бідноті, а других вже покликав Господь до себе. Власно тепер ми переходим через тяжкі проби нашої віри. Може бути в Канаді найдуться добрі люди, ко-

трі моглиби нам прийти на поміч.

Безвідрадно і прикро писати Вам про все те, но Господь своїх дітей не оставляє Він готовить нас на свій скорий прихід. Яка будучність Росії, того ніхто не знає.

Ми переживаєм 24 гол. Єв. Мат Най Господь благословить Вашу діяльність. Робітників мало, а жатви много.

Ваш в Христі вже пристарілий брат

Модест Корф.

Замітка редакції:

Всі жертви (на поміч пристарілому робітникові на ниві Божій) проситься посилати на понизшу адресу:

Rev. H. Fast

184 Alexander Ave.

Winnipeg, Man

РАДІСНА ВІСТКА ІЗ САСКАЧЕВАНУ.

Сандо, Саск.

Дорогий бр. Б. Клочков!

„Свідок Правди” я получив і дякую Богу за нього, і призиваю Боже благословення на вашу роботу.

Получивши перший номер „Св. П-ди” я дуже утішився його виходом в світ. Власне ми і дожидали на такий журнал довгий час.

Желання мого серця щоби „Св. П-ди” був правдивим свідком о любящим Ісусі Христі.

Затим я хочу поділитися з читачами „Св. П-ди” цією радостею, котру ми мали держачи спеціальні зібрання через два тижні; на котрих розбирали з Відкриття і других місць Св. письма о приході Господа руко-

водимий Духом Святим розяснював бр. Н. Нездолій.

Послідний (прощальний) вечер був дуже радісний. Одна душа, котра приходила кожного вечера на зібрання, віддала своє серце Господу і заявила желання служити Йому. Той случай придав зібранню радісне настроєння. Всім стало ясным що Дух Святий проникає серця грішників і побуджує їх до покаєння.

Братя ободрились і розгорілись в серцях желанням ще більше трудитися і призивати грішників до покаєння.

Зібрання закінчилось (многими з братів) вдячною молитвою.

Ілія Шакотко.

ОГОЛОШЕННЯ.

Збірник Духовних пісень під назвою „Українська Арфа” розпроданий.

Приготовляється до друку, друге поправлене і доповнене видання (до кожної пісні будуть підібрані ноти).

Кожен приготавлиється до друку „Духовні пісні” (кишенькового формату) в Російській мові.

Проситься усіх Євангельських громад, котрі нуждаються в співаннях повідомити нас скільки примірників їм потрібно (Російських чи Українських, оправлені чи без оправы), для того щоби ми могли з'орієнтуватися як завеликий наклад видавати.

Ціни оголосимо пізніше.

Адреса:

Rev. B. Klochkoff

104 Belwoods Ave

Toronto, Ont.

В редакції

„СВІДКА ПРАВДИ“

Можна дістати Біблії на всіх мовах:

Велика Українська Біблія.....\$2.50.	Велика Російська Біблія.....\$2.50.
Святе Письмо Нового Завіту.....75ц.	Новий Завіт і Псалтир..... 50ц.
Святе Письмо Нового Завіту по українськи і англійськи\$1.25.	Українська Арфа. Збірник українських духовних пісень друкується.

Замовлення посилайте на адресу:

Rev. B. W. KLOCHKOFF

104 Bellwoods Ave.

Toronto, Ont.

І зрозумієте правду, й правда визволить вас. Іван 8:32

Отже як хочете бути свободними і пізнати правду, то приходіть на зібрання Євангельських Християн, де відбуваються проповіді з Євангелія, як слідує:

В неділю о год. 10-тій рано, і вечером 7-45.

В четвер о год, 7-30 вечером молитовне зібране.

В суботу о год, 7-30 вечером практика сьпіву, пр^{свій} Рос-повідь і лекції.

143 John Street Toronto Ont.

ПЕРЕДАВАЙТЕ „СЬВІДКА ПРАВДИ“ З РУК ДО РУК

З всякими друкарськими роботами удавайтесь
до

Друкарні „Сьвідка Правди“

Котра Виконує різного рода: Оголошення, Білети, Афіші, Програми, Бізнес Карти, Листи, Коверти, Били.Стейтмени. Справоздання, Статути, Памфлети, Журнали і взагали всі роботи входячі в обсяг друкарський.

На провінцію роботу висилаємо поштою.

Виконання і ціна вдовольнить кожного.

Адреса:

DRUKARNIA SVIDKA PRAWDY

190 York St.

Toronto Ont.